

1. Харли

Смяташ ли, че агресията ти е била оправдана? - думите се блъскаха в главата ѝ, макар психологът да ги бе изрекъл преди часове. Все още опитваше да се държи нормално, докато шофираше към кафенето, в което работеше почасово. Усещаше приближаващата вълна от ярост, също толкова ясно, както и мерцедеса отзад. Естествено, че смяташе действията си за оправдани! Не бяха агресивни, напротив на твърденията на отсрещните. Тя опитваше да се защити, какво като бе разбила носа на онзи мъж в бара? Човекът си го просеше и някой трябваше да го научи на обноски. Усети, че стиска зъби по-силно от волана, а единственото, което се въртеше около нея, бе остатъчният гняв, породен от типичния за психиатрите, поправка – психолозите, въпрос, с който прехвърляха топката в ръцете на пациентите, вместо да предложат решение на проблема. Ако тя притежаваше таланта да описва емоциите си чрез текст, музика или изкуство, може би щеше да нарисува подобие на „Лицето на войната“ от Салвадор Дали, или да напише следващата част на „Гробище за домашни любимци“ от Стивън Кинг. Но тъй като нито едно от тези неща нямаше да стане, се примири и пусна алтернативен рок. Това винаги я успокояваше, а точно сега имаше нужда от спокойствие. Нямаше да го получи на работа, но пък щяха да ѝ платят. Минимално, разбира се, все пак нямаше право да се оплаква, тъй като Дейдрийм бе единственото място, където успя да се добере до частта след интервюто. Много работодатели се усмихваха плахо, дори понякога обнадеждаващо, ако бяха надарени с повече актьорски талант, когато покажеше документите си и в тях виждаха “жълта книжка“. Може би преувеличаваше, но подпечатания лист хартия от доктор Джъд Албъро, грозеше дипломата ѝ от Голдън Гейт Юнивърсити. Още по-фрапантно в цялата ситуация, бе специалността, която завърши с отличие. Спомни си реакцията на свръх гримирания мениджър на отдел „Човешки ресурси“, когато ѝ подаде прозрачния джоб с документите за кандидатстване в хранителния магазин на 6-та улица. Жената помисли, че си има работа с шегаджийка, след като погледна дипломата гласяща специалност “Психологично консултиране”, образователно-квалификационна степен “магистър“.

Защо по дяволите кандидатстваш за работа в хранителен магазин, в квартал с лоша репутация? - сега този въпрос се завъртя в главата ѝ, заедно с предишния. Тогава не беше отговорила на интервюиращата, само махна дипломата си от купчинката с документи и откри гледка към листа с психологичната оценка, която бе получила от свой колега. След кратка размяна на любезности и съвсем повърхностни въпроси, интервюто приключи и видя напудрените в оранжево страни на жената за последен път. На следващия ден имаше час при доктор Албъро. Не помнеше много от него, поради причини които ѝ станаха съвсем ясни, когато същата нощ забеляза липсата на четири успокоителни от блистера зад огледалото в банята. Бяха ѝ забранили да използва хапчета от кутийки или шишенца, защото често губеше представа за бройката, която поемаше.

Трета точка от наръчника, който психолога ѝ бе дал, гласеше, че пристрастяването към болкоуспокояващи е първи признак за емоционално и психологично разстройство. Понякога хората се държаха с нея като с глупава и забравяха, че има магистърска степен по същата тази специалност. Не беше луда, по дяволите, просто.... специална. Баща ѝ я наричаше така, за да защити собственото си реноме пред директора, след поредния ѝ побой в училище. Но всички знаеха истината. Харли О’Дел беше неуравновесена.

Пристигна пред кафене Дейдрийм в дванадесет и тридесет. Нямаше да получи гневен поглед от шефа си за половин часовото закъснение по две причини. Първата беше, че на никого не му пукаше, а втората бе описана в прословутия подпечатан документ на доктор Албъро, под смекченото название „Периодични гневни изблици, продиктувани от напрежение в заобикалящата я среда“. А на прост език това значеше, че дъската ѝ хлопа и ако посмееш да ѝ повишиш тон, може да се простиш с езика си. Понякога да си с психично доказано разстройство си имаше известните предимства. Тя определено щеше да идва

навреме за работа, ако не се държаха с нея като с потенциална убийца и ѝ плащаха повече от пет долара на час.

– Сънрайз пита дали ще ѝ покриеш смяната до пет? – чу познатия глас на Сън до себе си, точно когато нахлуваше морско синята риза от униформата.

– Да – отговори просто, защото се опасяваше, че колежката ѝ няма да разбере ако използва думи като „разбира се“ или „няма проблем“. Сънрайз Блу Велвет беше само началото на името, което самата тя си бе дала. Говореше за себе си от трето лице и сменяваше цвета на косата си всяка неделя в три и половина следобед, ето защо сега търсеше някоя склонна колежка, която да ѝ помогне. При други обстоятелства Харли щеше да се запита дали в това кафене наемат само хора с психични проблеми, но тъй като не искаше още един въпрос в главата си, реши да вземе таблата и да отиде да обслужи клиентите си. Знаеше, какво я очаква още щом приближи групичката от трима човека. Или поне приличаха на хора. Бяха по-скоро свине.

– Хей, моторче, три бири и две купи чипс. Ще отбръмчиш ли до бара или искаш малко от моя бензин? – бе обръщението на един от хората, които Харли трябваше да търпи.

– Не мислиш ли, че шегата с името ми вече се изтърка? – тя сложи ръка на десния си хълбок, докато лявата стискаше таблата. Беше на косъм от това да я разбие във физиономията на клиента.

– Някой май има нужда от смяна на маслото – изкиска се младежът, след което видя завъртането на очите и бързото ѝ отдалечаване от масата.

– Знам, че е психарка, но е единствената от персонала, която има смелостта да се изплюе в бирата ми, докато я гледам – прошепна на приятелите си, наблюдавайки как Харли облизва горните си зъби. Дали за да събере слюнка, или за да задържи гневния изблик, не беше ясно.

Няколко часа по-късно, докато пресмяташе оборота, в съзнанието ѝ нахлу спомена за сцената от снощи. Барът бе последното място, където Харли искаше проблеми. Отбиваше се там, за да изпие по пиtie и може би да намери някой, който да я позабавлява по-късно. Разбира се, юмруците не бяха рядкост, но когато политаха, тя вземаше чашата си и се оттегляше в сепарето, от където можеше да наблюдава шоуто. Не участваше в него. Поне не и до вчера. Обикновено се стареше да следва съветите на доктор Албърто и избягваше конфронтации, защото накрая тя излизаше виновна, независимо какво сочеха фактите. Само че когато извергът от снощи понечи да завлече сервитьорката в женската тоалетна, Харли прецени, че щом иска да влезе там, трябва да се отърве от нещото, което доказваше, че е мъж. Ритникът ѝ бе слаб, просто предупреждение, че макар почти всички в бара да бяха пияни и да не им пука за персонала, действията му не могат да останат безнаказани. Харли също мразеше законите, но още повече мразеше онези, които ги потъпкваха за да наранят друг. Накрая мъжът се оказа със счупен нос, а тя с глоба от полицията. Това не беше проблем, имаше си цяла стена, облепена с подобни бележки, подобно на трофеи и гласовете, които я подтикваха към подобни действия се гордееха с постиженията на собственичката си. Не бе признавала пред никого, освен доктор Албърто, че ги чува, защото харесваше апартамента си повече от стаята с меки стени, в която щеше да се озове ако излязат наяве. Дори сега, докато слагаше в касата на управителя, последните монети от изкараната печалба днес, един от тях я подтикна да пхне малко в джоба си. Харли се подсмихна, поклати глава и даде воля на другия, чиято препоръка да си тръгне без да заключва кафенето, ако никой не дойде да поеме смяната след малко, ѝ звучеше като напълно оправдана идея. Тя изхлузи престилката и тениската, с която работеше, преоблече се и хвърли поглед към вратата. Навън бе тихо и пусто, напълно нормално за подобен час в малък град като Линкълн, Мейн. И все пак усети набъбваща ярост към колежката си. Харли обичаше да закъснява за смените си, но не и да си тръгва по-късно от тях.

– Ако никой не дойде да ме смени до пет минути, кълна се ще взривя това място! – тя впери поглед в единствената камера, с която собственикът опитваше да спласи потенциални крадци, а когато чу камбанката на вратата да издрънчава, усмивката ѝ се качи върху лицето.

– Крайно време... – не успя да довърши мисълта си. Тя потъна някъде дълбоко в съзнанието ѝ. Единственото, което почувства бе силна болка, ушите ѝ изпращяха и звукът от близък взрив успя да отгласне тялото ѝ на няколко метра от касата.

По-късно същата година

Харли докосна подутината на скулата си за да провери дали все още боли. Болеше. Поне вече бе започнала да намалява размерите си и нямаше онзи противен зелено-жълт цвят, който ѝ напомняше за стените в офиса на доктор Албъро. Всъщност, точно сега с удоволствие би изтърпяла час с него, но вместо това трябваше да търси изход от ада, в който се намираше. Тя огледа разхвърляната, прашна стая с надежда, че ще намери нещо ново в нея, но единственото различно от вчера, бяха двете опаковки от курабийки, които изяде за вечеря. Можеше да ги остави така и без друго къщата бе необитаема, а знаеше че собствениците никога няма да се върнат. Само че ако го стореше, щеше да мисли за сините целофанчета цял ден, затова ги пхна в джоба на изтърканите си дънки и забеляза засъхналото кърваво петно. Дръпна крачола, който се бе втвърдил точно на това място, пое въздух и го изпусна мъчително. Преди щеше да се докара до лудост заради мръсните дрехи, но сега нямаше лукса да ползва пералня или дори чешма с течаща вода. Това човъркаше мозъка ѝ подобно на много други неща, които се бяха случили, откакто се намираше тук. Където и да бе това тук. Всъщност знаеше къде е. Вкъщи, но не точно. Как трябваше да опише мястото, което зовеше свой град, само че не същия? Дълго време обмисляше станалото след онзи странен взрив и звуковата вълна, а единственото обяснение, макар налудничаво, бе че е попаднала в паралелна вселена. Тя притежаваше документ, гласящ, че страда от ментални проблеми, но дори за нея, случващото се бе откачено. От друга страна, онзи лист, подпечатан от психиатъра, сега го нямаше, тъй че може би в тази реалност не беше напълно побъркана. Само мъничко.

Харли изхвърли мислите от едната част на съзнанието си в другата и взе шитата раница. Скоро щеше да се съмне, а тя бе разбрала, че е лоша идея да излиза след осем сутринта. Съсредоточи се в тишината, защото звуците бяха още един враг, от който трябваше да се пази. Пристъпи прага на къщата и се обърна, за да я огледа. Тъмнината закриваше по-голямата част нея, но тя никога нямаше да я обърка. Бе отраснала тук, родителите ѝ се караха под покрива ѝ, сестра ѝ почина в мазето, от което преди малко излезе, а в задния двор имаше отдавна забравен мъничък гроб на гущер. Тихата улица утрои звука от тракането на нещата в раницата, която праметна на едното си рамо. Харли бавно пое покрай тъмните части на съседните къщи, а след като се отдалечи на достатъчно разстояние, си позволи да изпусне насъбрания въздух от дробовете си. Осъзнаваше, че може би това не е нейната къща, или поне не напълно, но нямаше как да се отърве от неприятното чувство, че се е върнала, там където се закле, че няма да стъпи отново. Луната все още светеше натрапчиво над главата ѝ, подобно на прожектор, показващ на зверовете къде точно се намира, а небето, което започна да изсветлява, съвсем провали плановете ѝ да се придвижи до другата част на града. Сякаш нещо не ѝ позволяваше да напусне. Можеше да се закълне, че когато се събуди бе три сутринта, а сега светлината навън наподобяваше шест. Побърза. Трябваше да стигне поне до съседния квартал, там може би щеше да намери тъй, желаната паста за зъби и сапун.

Не успя да открие нищо потребно в къщата на пета улица, а продавачът в магазина предпочете да затръшне вратата в носа ѝ, пред това да я допусне вътре. Отиде и последният шанс за свята храна. Не мислеше, че ще може да издържи още дълго по този начин, но отлично си спомняше какво стана, когато опита да се противопостави на правилата. Носеше белега върху китката, може би го оставиха за да ѝ напомня за това какво не бива да прави. Тук бе от месеци, а още сънуваше кошмари от деня на пристигането си. Събуди се в кафенето, в което работеше, главата я болеше повече от сега, имаше синина в областта на

слепоочието и все още ѝ се повдигаше. Навън бе светло, затова излезе, надявайки се ако припадне, да бъде пред публика, която да повика линейка или в краен случай – катафалка. Но когато отвори вратата, съзря пустата, мръсна улица, изпотрошените коли и измършавяла котка, която дори не се обърна към нея. Помисли, че е дошъл моментът, в който е получила суперсилите си, или мозъкът ѝ е прегрял от всичките онези въпроси. Всъщност, все още си го мислеше, само че това бе прекалено реално за да бъде въображение. Помнеше единствено откъслечни моменти, не знаеше колко време бе вървяла, но веднага щом съзря първата жива душа на улицата, се втурна към нея. Това беше първата ѝ грешка.